

OSKAR OBSERVERAR

Spegel, spegel på väggen där...

Inom underhållningsbranschen möts vi jämt av kravet på att alltid se bra ut. Redan under utbildningen står vi dag in och dag ut framöver speglar när vi har danslektioner. Det är ofta även förekommande att det är dansklädkoder, som innebär att plaggen ska se ut och vara på ett visst sätt i formen beroende på dansgenre.

På detta sätt blir vi väldigt medvetna om våra kroppar, våra brister (sett ur den kritiske dansaren vinkel) och att det alltid går att arbeta lite hårdare, lite mer för att uppnå ett perfekt (?) resultat. Frågan är om vi gör det för att vi själva ska bli nöjda eller om det är för att vår industri har skapat dessa normer?

När vi sedan börjar jobba aktivt blir könsroller-na väldigt tydliga om hur vi ser ut. Tjejerna ska ofta ha slimmade klänningar för att visa upp sin figur och finns det möjlighet låter man killarna dansa i bar överkropp.

Visst, naken hud har ju alltid varit kommersiellt och sålt bra, men vad ger det för signaler till små barn och tonåringar, som hela tiden påverkas av vuxna tankar och värderingar? De skapar däref-ter sin egen bild över vad som är ett optimalt utse-ende.

Förutom att jag jobbar som skådespelare, musikal-artist och egenföretagare, är jag inskriven i en modellagentur i Norge. Det är en trygg byrå, som även har ett öppet tänk gällande oss modeller. Självklart vill de att vi ska träna, hålla oss i form och äta nyttigt för att hela tiden vara en bra repre-sentation, men samtidigt är de måna om att vi ska må bra och inte hetsas till sjuka skönhetsideal.

Genom detta tänk blir det ju en bättre atmosfär och det leder automatiskt till att vi har en högre nivå vid jobbuppdragen och vi levererar således bättre bilder. Jag tror därför *absolut* att det går att hitta en fin balans mellan en sund, frisk och snygg kropp och samtidigt vara en bra förebild för yngre förmågor och kollegor som kämpar med ett ständigt vacklande självförtroende och självtillit.

Ibland kan jag dock stanna upp och fundera på vad som egentligen händer i mitt yrke. Det har inte hänt en, utan två gånger att jag har blivit nekad ett jobb i en reklamfilm. Anledningen: Jag var för snygg!

Ja, ni läste rätt! Jag blev helt paff när de faktiskt använde detta som ett argument och så här i efter-hand har jag reflekterat över om man inte skulle kunna se det som omvänd diskriminering.

Det här skriver jag inte för att ni läsare ska ge mig massor med bekräftelse och inte heller för att jag ska få ännu fler följare på Instagram (om jag hade haft ett sådant konto vill säga...), utan jag vill bara göra er medvetna om hur snedvriden vår bransch kan vara ibland.

Vissa kanske till och med skakar på huvudet och tycker att jag ska vara jävligt nöjd och bara se det som ett i-landsproblem, men faktum kvarstår: Mitt utseende har vid ett par tillfällen satt stopp för ett jobb, som jag hade kunnat få om jag hade sett annorlunda ut.